ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΗΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑΙ
Διεύθυνσις 32—02
Σύνταξις - Διαχείρισις 28—52

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΪΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2343
ΚΥΡΙΑΚΗ
8
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1959
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 1,50

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑΣ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑΣ

Η ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ αὐτοδιάθεσις «ἐντὸς τακτῆς καὶ εὐλόγου προθεσμίας» ἐθεωρεῖτο ἁπλῆ «ἀφετηρία» διαπραγματεύσεων. Ὑποχώρησις εἶχε σημειωθῆ πρὸ τῆς ἀνόδου τοῦ κ. Καραμανλῆ εἰς τὴν πρωθυπουργίαν καὶ δὴ ἀπὸ τὴν Ἐθναρχίαν. Πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ ἦσαν σύμφωνοι δι' ὑποχωρήσεις. Πῶς ὁ κ. Βενιζέλος εἰσηγήθη πρῶτος τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κύπρου πρὸ τριετίας

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟΝ ΕΘΕΩΡΗΘΗ ΑΜΕΜΠΤΟΝ

Ἀρθρογράφος τοῦ «Νεολόγου», κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ προσωπεῖον «Παλαιοῦ πολιτευομένου», πιθανὸν λόγῳ τοῦ Τριωδίου, κατηγορεῖ συλλήβδην τὴν Κυβέρνησιν, τὴν Ἀντιπολίτευσιν, τὴν Ἐθναρχίαν καὶ τὸν Τύπον διὰ «συνωμοσίαν σιωπῆς» περὶ τὸ θέμα τοῦ «μνημονίου».

Ἐδῶ ὀφείλομεν νὰ προβῶμεν εἰς μίαν διευκρίνησιν: Δὲν κατηγορεῖ ὁ λόκληρον τὴν Ἀντιπολίτευσιν, ἀλλὰ μόνον τὴν Ἐθνικὴν, διὰ τὴν ὁποίαν γράφει, ὅτι ὑπήκουσεν εἰς παραινέσεις κάποιου γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς δημοσιευθεῖσαν γελοιογραφίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅλοι κάμνουν τὴν ...πάπια!» παρουσιάζει ὡς «πάπιες» τὸν κ. Καραμανλῆν, τὸν κ. Ἀβέρωφ, τὸν κ. Κανελλόπουλον, τὸν κ. Παπανδρέου, τὸν κ. Βενιζέλον, τὸν κ. Μαρκεζίνην, τὸν κ. Στεφανόπουλον, ὄχι ὅμως τὸν κ. Πασαλίδην!

Εἶναι ἔνοχος λοιπὸν ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπολίτευσις ὡς μὴ τηρήσασα καὶ μὴ τηροῦσα ἐξακολουθητικῶς ἐπιθετικὴν στάσιν κατὰ τοῦ «ἀντεθνικοῦ μύημονίου», παραδώσασα οὕτω «τὴν ἀντιπολιτευτικὴν λειτουργίαν εἰς τοὺς Ἀριστερούς»...

Ἐὰν ὅμως τὰ στοιχεῖα τοῦ κατηγορητηρίου τούτου εἶναι βάσιμα, τότε κατὰ πρῶτιστον λόγον ἔνοχος εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ «Νεολόγος», ὅστις, οὐ μόνον διέκοψεν πᾶσαν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐν σχέσει μὲ τὸ μνημόνιον, ἀλλὰ καὶ ὡμολόγησεν ὅτι τοῦτο «δὲν περιεῖχε τι τὸ ἐπίμεμπτον» (κύριον ἄρθρον τῆς Κυριακῆς 25ης Ἰανουαρίου 1959, πρώτη σελίς, πρώτη στήλη, στίχ. 6—7).

Ἐὰν λοιπὸν τὸ «μνημόνιον» εἶναι ὄντως «ἀντεθνικόν», πῶς ὁ «Νεολόγος» τοῦ παρεχώρησε συγχωροχάρτιον; Καὶ πῶς κατηγορεῖ ἄλλους διὰ κάτι ὅπερ πρῶτος ὁ ἴδιος ἔπραξεν; Ἐὰν τὸ «μνημόνιον» δὲν περιεῖχε «τι τὸ ἐπίμεμπτον», τότε εἶναι ἐν τάξει οἱ πολιτικοὶ ἡγέται, ἐν τάξει καὶ ὁ «Νεολόγος», ἐὰν δὲ εἶναι «ἀντεθνικόν», εἶναι ἔνοχοι οἱ πολιτικοὶ ἡγέται, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ «Νεολόγος» ἔνοχος, καί, ὡς γνωστόν, εἶναι οὗτος ἀναρμόδιος διὰ νὰ κατηγορήσῃ ἄλλους, διότι ἔνοχος ἔνοχον οὐ ποιεῖ.

Ὑπάρχει ὅμως κάποια ἐπιφύλαξις ἐκ μέρους τοῦ «Νεολόγου», διατυπωθεῖσα μόνον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Κυριακάτικην ἔκδοσίν του. Καὶ εἶναι αὕτη: Εἰς τὴν ἔκδοσιν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν φράσιν «Πράγματι, τὸ ἀναγνωσθὲν κείμενον δὲν περιεῖχε τι τὸ ἐπίμεμπτον» ἡ λέξις «ἀναγνωσθὲν» ἦτο ἀραιωμένη (ἐνῶ δὲν ἦτο εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν Πατρῶν), σημαίνουσα ὅτι ἄμεπτον ἦτο τὸ κείμενον, ὅπερ ἀνεγνώσθη, ἀλλὰ ἐνδέχεται νὰ μὴν ἦτο τὸ γνήσιον. Εἰς δὲ τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἰδίου φύλλου (πάντοτε τῆς ἐκδόσεως Ἀθηνῶν) περιείχετο ἑκτενὲς ἄρθρον (τὸ ὑποῖον δὲν κατεχωρήθη εἰς τὴν ἔκδοσιν Πατρῶν) διὰ τοῦ ὁποίου διετυποῦντο ὑπαινιγμοὶ περὶ πλαστότητος τοῦ ἀναγνωσθέντος ἀπὸ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν κειμένου καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ γνησίου κειμένου εἰς «ἄλλα χέρια». Μάλιστα, ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο φρασεολογία χαρτοπαικτική. Ἰδοῦ:

«Ἡ «μπλόφφα» τοῦ κ. Καραμανλῆ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποδώσῃ, διότι τὸ χαρτὶ αὐτό, ποὺ ἔπαιξεν εἰς τὴν Βουλὴν, εἶναι «λιμό». Τὸ καλὸ χαρτί, ἐκεῖνο μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ «Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων», εἶναι εἰς ἄλλα χέρια!».

Ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον «χαρτὶ» ἢ πρόκειται, ἐδῶ ἀκριβῶς, περὶ «μπλόφφας», δὲν δυνάμεθα, φυσικά, νὰ γνωρίζωμεν. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ πράγματι τὸ σημείωμα αὐτούσιον ἢ φωτοτυπία τούτου, ὡς ὑπηνίχθη ὁ «Νεολόγος» (4 Ἰανουαρίου), δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ. Μὴ πράττων τοῦτο, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ κατηγορῇ τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπολίτευσιν ὡς... ἐγκληματοῦσαν, διότι δὲν τὸν ἀκολουθεῖ εἰς μίαν ἄνευ στοιχείων περὶ ὕβρισιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας, ὡς χρησιμοποιοῦντος πλαστὰ κείμενα!

Ἡ Ἐθνικὴ ἀντιπολίτευσις ἔπραξε τὸ καθῆκον της ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς εὐθύνης. Ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέκριναν τὸν κ. Καραμανλῆν διὰ τὰς ἐνεργείας του, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ στρατάρχου Παπάγου, αἱ ὁποῖαι ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρωθυπουργοποίησίν του. Αὐτὴν τὴν «προεργασίαν» εἰς τὰ παρασκήνια τὴν κατέκριναν ἅπαντες. Ἀλλά, εἰς τὸ θέμα τοῦ «μνημονίου», ἀνεγνώρισαν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐσταθήσῃ καμμία κατηγορία. Ἰδοὺ χαρακτηριστικαὶ περικοπαὶ τῶν ἀγορεύσεων τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 22ας Ἰανουαρίου τῆς Βουλῆς:

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Κύριε πρόεδρε τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημειώματος, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνεχειρίσθη ἀπὸ τὸν κ. Πιπινέλην, προκύπτει ἀναμφισβητήτως, ὅτι δὲν ὑπάρχει τί ποτε τὸ διαβλητόν.

ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ μνημονίου, ὡς τὸ ἠκούσαμεν, ἀναμφιβόλως δὲν ὑπάρχουν σημεῖα τρωτά, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀνεφέρθησαν ἀπὸ τὸν ἐπιστολογράφον εἰς τὸν «Νεολόγον». Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ μνημόνιον ὡρισμένοι ὅροι καὶ ὡρισμέναι φράσεις αἱ ὁποῖαι ἀνεφέρθησαν, ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ ἐπιστολογράφου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὕποπτον.

Οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἠγέρθη εἰς τὴν Βουλήν, ἵνα διατυπώσῃ ἐπίκρισιν τῆς σχετικῆς μὲ τὸ Κυπριακὸν παραγράφου τοῦ «μνημονίου», ἡ ὁποία ἀνεφέρθη ὡς ἔχουσα οὕτω:

«Τὸ ἐπίμαχον κυπριακὸν ζήτημα θὰ ἐξακολουθήσῃ παρὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ΟΗΕ, νὰ δηλητηριάζῃ τὸ λαϊκὸν αἴσθημα εἰς βάρος τῶν συμμάχων μας καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν. Θὰ δεήσῃ ἑπομένως νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ταχυτέρα διευθέτησις, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς ἀληθοῦς καὶ εὐρείας αὐτοκυβερνήσεως τῆς νήσου, παρεχομένης συνάμα καὶ γενικῆς διαβεβαιώσεως ὡς πρὸς τὴν τελικὴν αὐτοδιάθεσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς».

Ἄλλως τε, αὐτὸς οὗτος ὁ «Νεολόγος» ὡμολόγησεν ὅτι ΕΔΩ δὲν ὑπάρχει τι τὸ ἐπίμεμπτον. Ἐὰν ὑπάρχῃ ΑΛΛΟΥ, ἂς τὸ παρουσιάσῃ!

Ἡμεῖς, ἐπιθυμοῦντες νὰ διερευνήσωμεν μετὰ προσοχῆς καὶ συναισθήσεως εὐθύνης καὶ καλῆς πίστεως τὸ θέμα — ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι τὰ ἐθνικὰ θέματα πρέπει ν' ἀποξενοῦνται παντὸς κομματικοῦ πνεύματος — προέβημεν εἰς μίαν συγκριτικὴν ἐξέτασιν τοῦ κειμένου τοῦ «μνημονίου» (δηλαδὴ τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Πιπινέλη περὶ κυβερνητικοῦ προγράμματος) καὶ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τοῦ κ. Καραμανλῆ, τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1955. Εὕρομεν δὲ οὐσιώδεις διαφοράς, ἐπιτρεπούσας τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κ. Καραμανλῆς ὡς πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως δὲν ἠκολούθησε τὰς παλαιότερον εἰς αὐτὸν ἐκτεθείσας ἀπόψεις τοῦ κ. Πιπινέλη:

Ὁ κ. Πιπινέλης ἐφρόνει, ὅτι πρέπει νὰ διακηρυχθῇ αἴτησις δι' αὔξησιν τῆς Ἀμερικανικῆς βοηθείας. Οὐδὲν σχετικῶς περιλαμβάνεται εἰς τὰς πρωθυπουργικὰς δηλώσεις. Ὁ κ. Πιπινέλης ἐζήτει μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Νομισματικὴν Ἐπιτροπήν. Οὐδόλως τοιοῦτον θέμα ἀνεφέρθη ὑπὸ τοῦ κ. Καραμανλῆ. Ἀλλά, κυρίως, ὁ κ. Πιπινέλης εἶχεν εἰσηγηθῆ νὰ ἐξαγγελθῇ «ἄμεσος περιορισμὸς ὡρισμένων φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, ἔστω καὶ εἰς περιωρισμένην κλίμακα, δίδουσαν πάντως τὴν πεποίθησιν εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἡ προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ ἡ μείωσις ἀντὶ τῆς αὐξήσεως τῆς φορολογίας». Ὁ κ. Καραμανλῆς, ἄν καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο λίαν δημοτική, ὄχι μόνον δὲν τὴν περιέλαβεν εἰς τὰς δηλώσεις του, ἀλλ' ἀντιθέτως διεκήρυξεν ὅτι «θὰ ἐφαρμοσθοῦν μὲ αὐστηρότητα αἱ ὑφιστάμεναι φορολογίαι». Πρόκειται, θὰ ὁμολογηθῇ, περὶ οὐσιωδῶν διαφορῶν.

Ἔτι οὐσιωδεστέρα διαφορὰ ὑπάρχει ὡς πρὸς τὸ Κυπριακόν. Ὁ κ. Καραμανλῆς ὑπεσχέθη «θερμὴν συμπαράστασιν διὰ τὴν ἀπόλυτον ὑποστήριξιν τῶν δικαίων διεκδικήσεων τῶν Κυπρίων» καὶ δὲν υἱοθέτησε τὴν ἄποψιν τῆς διεκδικήσεως μιᾶς «εὐρείας αὐτοκυβερνήσεως» τῆς Κύπρου, μὲ μίαν «γενικὴν διαβεβαίωσιν» περὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως, ἤτοι ἄνευ δεσμεύσεως ὡς πρὸς τὴν «τακτὴν καὶ εὔλογον προθεσμίαν» ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου.

Ἀλλὰ καὶ ἄν τότε ὁ κ. Καραμανλῆς διεκήρυττε τοιαύτην μεταβλητὴ πολιτικῆς—εἶναι ἀμφίβολον κατὰ πόσον θὰ ἐβάρυνε τοῦτον ἡ εὐθύνη, καθόσον εἶχεν ἤδη δημιουργηθῆ μία διαφορετικὴ κατάστασις, ἡ ὁποία μόλις προσφάτως ἀπεκαλύφθη. Τότε ὁ κ. Καραμανλῆς κατηγορήθη διότι δὲν ἀνέφερε τὸν ὅρον «αὐτοδιάθεσις ἐντὸς τακτῆς καὶ εὐλόγου προθεσμίας», ὡς» ἦτο ἡ ἐπίσημος πολιτική, ἀλλὰ ὡμίλησεν ἀκαθορίστως περὶ «ἀπολύτου ὑποστηρίξεως τῶν διεκδικήσεων τῶν Κυπρίων. Καὶ δὲν προσεκόμισεν εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ὑποστήριξίν του στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον, ὅτι δηλαδὴ εἶχε σημειωθῆ ἀλλαγὴ εἰς τὰ αἰτήματα τῶν Κυπρίων, προφανῶς ἵνα μὴ προκληθοῦν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δυσμενεῖς συνθῆκαι κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις.

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι τὸ αἴτημα «αὐτοδιάθεσις ἐντὸς προθεσμίας τακτῆς καὶ εὐλόγου» ἦτο στρατηγικῆς ἁπλῶς φύσεως, ἀπεκαλύφθησαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς 12ης καὶ 13ης Δεκεμβρίου 1958. Βεβαίως, δὲν ἔφθασαν εἰς δημοσιότητα μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, διὰ τοῦτο θ' ἀναφερθῶμεν εἰς τὰ ἐπίσημα ἐστενογραφημένα πρακτικά.

Ὁ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἀσχέτως τῶν ἐπικρίσεών του διὰ τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐδέχθη ὅτι τὸ αἴτημα περὶ αὐτοδιαθέσεως ἦτο «ἕνα σύνολον ὅπλων, ἕνα σύνολον χαρακωμάτων», ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ διεξαχθῇ ὁ ἀγὼν δι' ἐλιγμῶν. Εἶπεν ἐπὶ λέξει, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κ. Καραμανλῆν; «Εἴχετε τὸ δικαίωμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὑποχωρήσετε, εἴχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψετε κατὰ πρῶτον λόγον τὴν τακτὴν καὶ εὔλογον προθεσμίαν» (Συνεδρίασις 12ης Δεκεμβρίου, σελὶς Πρακτικῶν 29).

Ὁ κ. ΜΑΡΚΕΖΙΝΗΣ ὑπεγράμμισεν ὅτι ὑποχώρησις ἐκ τῆς γραμμῆς περὶ αὐτοδιαθέσεως εἶχε σημειωθῆ πρῶτον ἀπὸ τὸν Ἐθνάρχην Μακάριον, διὰ τῶν δηλώσεών του τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1955. Καὶ προσέθεσεν: «Συνεπῶς, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι καὶ ἀντικειμενικοί, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν εὗρε πράγματι παρέκκλισιν καὶ δὴ ἀπὸ Κυπριακῆς πλευρᾶς οὐσιώδη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου» (Πρακτικὰ 12ης Δεκ. σελὶς 22).

Ὁ κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ἀνέφερεν, ὅτι μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1955, παρ' ὅλον ὅτι ἐπισήμως ἐζητεῖτο ἡ «τακτὴ καὶ εὔλογος προθεσμία», μόνον ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ὁ κ. Μαρκεζίνης ἐπέμενον, ἐνῶ τὰ ἄλλα κόμματα ἐδέχοντο καὶ ὑπόσχεσιν αὐτοδιαθέσεως ἄνευ προθεσμίας συγκεκριμένης. Τοῦτο παρεδέχθη ἡ Βουλή, ὁ δὲ κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ἰδιαιτέρως ἐτόνισεν ὅτι ἀπὸ τότε διεφώνει εἰς τὴν φράσιν περὶ προθεσμίας (Πρακτικὰ σελὶς 18), τελικῶς δὲ καὶ οἱ Κύπριοι ἔγιναν ρεαλισταί, ζητήσαντες ἀνεξαρτησίαν μόνον.

Ἀλλὰ τὸ σοβαρώτερον ἀποκαλυφθὲν ἦτο τὸ παρὰ τοῦ κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ, ὅστις ἐπληροφόρησε τὴν Βουλήν, ὅτι οὗτος, διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ὡμίλησε, πρὸ τριῶν ἐτῶν, περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Κύπρου, εἰς συνομιλίαν του μὲ τὸν τότε πρέσβυν τῆς Ἀμερικῆς κ. Ἄλλεν. Καὶ προσέθεσεν ὁ κ. Βενιζέλος: «Ὁ κ. Ἄλλεν ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐνημερώσῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ὁ κ. Ἀβέρωφ, φερόμενος χαριστικῶς πρὸς ἐμέ, ἴσως διότι εἶχε προϋπηρετήσει εἰς τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων τοῦ ὁποίου ἐτύγχανον ἀρχηγός, μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ φέρῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς αὐτὰς τὰς συνομιλίας μὲ τὸν κ. Ἄλλεν. Τοῦ ἀπήντησα, ὅτι μπορεῖτε κ. Ὑπουργὲ νὰ τὰς φέρητε καὶ θὰ ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς διὰ νὰ διακηρύξω, ὅτι, ἐὰν ἐπετυγχάνετε τὴν ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν τῆς νήσου, ἐγὼ θὰ ἤμουν ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐχειροκρότουν».

Ἀπήντησε δὲ ὁ κ. ΑΒΕΡΩΦ: «Σᾶς εἶπον, ὅτι δὲν θὰ φέρω τὴν πληροφορίαν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ὄχι τόσον λόγῳ τοῦ προσωπικοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν τρέφω διὰτὸ προσωπόν σας, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν συνέβη τὸ γεγονός. Διότι σεῖς ὁ ἴδιος, τὴν ἰδίαν ἑβδομάδα, δημοσίᾳ διεκηρύσσατε, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν αὐτοδιάθεσιν ἐντὸς τακτῆς καὶ εὐλόγου προθεσμίας καὶ τοιοῦτον τηλεγράφημα ἀπεστείλατε πρὸς τὸν ἐπιστρέφοντα Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον. Δὲν ἐνόμιζον λοιπόν, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ δείξωμεν καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅτι ἔχομεν διαφόρους γνώμας πρὸς τὴν μίαν κατεύθυνσιν καὶ διαφόρους πρὸς τὴν ἄλλην». (Πρακτικὰ σελ. 4).

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπικρίσεις τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως ἀφοροῦν εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ Κυπριακοῦ θέματος, εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὴν στιγμὴν τῶν διαφόρων ὑποχωρήσεων καὶ ὄχι εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς ὑποχωρήσεις, καθόσον ἀπετέλει ἀπὸ τοῦ 1955 κοινὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ δύσκολον τοῦτο θέμα ἔδει ν' ἀντιμετωπισθῇ κατὰ τρόπον, ὅστις νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Κυπρίους τὸ καλύτερον ἐφικτόν. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐπιτρεπτὸν ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς κυβερνήσεως νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ θεμιτὰ ὅρια, ἀφοῦ πλέον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι «λίγο—πολὺ» ὅλα τὰ κόμματα συμφωνοῦν εἰς τὴν ἰδίαν πολιτικὴν καὶ μόνον διὰ τὴν ἐφαρμογήν τηςτὸ ἕνα πιστεύει ὅτι θὰ τὴν ἔκαμνε ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἀδεξία ἡ κυβερνητικὴ πολιτική, ἴσως, μᾶλλον, ναί, ἀσφαλῶς—ὅλοι οἱ χαρακτηρισμοὶ δύνανται νὰ ὑποστηριχθοῦν—ὄχι ὅμως καὶ ἀντεθνική! Καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἴσως χλιαρά, ἀσυντόνιστος, ἐλαττωματική—ποτὲ ὅμως ἀντεθνική!

Πράγματι δὲ ἀντεθνικὴ εἶναι ἐκείνη ἡ πολιτικὴ τοῦ κιτρινισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τὸ σύνολον τοῦ ἐθνικοῦ πολιτικοῦ κόσμου ὡς «ἐγκληματικόν», εἴτε «ἀπεμπολοῦν» τὰ ἐθνικὰ δίκαια, εἴτε «ὀκνοῦν» ν' ἀμυνθῇ τούτων.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ὀρθότατα ὁ κ. Μητσοτάκης ἐπεσήμανεν εἰς τὴν Βουλὴν τὰς ἀσυνεπείας τόσον τῆς Κυβερνητικῆς, ὅσον καὶ τῆς ἀριστερᾶς παρατάξεως. Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἐκ πεποιθήσεως ἐναντίον τῆς Ἀναλογικῆς καὶ ὅμως τὴν εἰσηγεῖται διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἐνῶ ἡ ΕΔΑ εἶναι ἐκ πεποιθήσεως ὑπὲρ τῆς Ἀναλογικῆς καὶ ὅμως προκειμένου περὶ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν τὴν ἀποκρούει! Αὐτὰ εἶναι τὰ παράξενα τῆς πολιτικῆς.

Ο ΑΝΤΙΦΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἀνήγγειλε τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον, ὅτι θὰ ὀργανωθῇ «ἐπὶ νέων βάσεων» ὁ ἀντιφυματικὸς ἀγών. Καὶ πρόκειται περὶ συστηματοποιήσεως τοῦ ἀκτινογραφικοῦ ἐλέγχου μεγάλου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐμβολιασμοῦ τούτου. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, μὲ τὸ πρῶτον μέτρον, τὸν ἔλεγχον τῆς καταστάσεως τοῦ πληθυσμοῦ μὲ μηχανήματα μικροακτινογραφίας, θὰ προληφθῇ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ νόσος εἰς τὰ πρῶτα της καταστρεπτικὰ βήματα καὶ θὰ εὐχερανθῇ ἡ καταστολή της. Ἀλλά, ἡ σωστὴ πρόληψις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς παρεμποδίσεως τῆς νόσου, μὲ μέτρα ἐξυγιάνσεως τῶν συνθηκῶν κατοικίας καὶ βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν διοβιώσεως. Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν τίποτε;

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Διὰ τὸν ἀντιφυματικὸν ἀγῶνα προβλέπεται καί... γραμματόσημον, ἐπικολλούμενον κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα. Προαιρετικόν. Φανταζόμεθα, ὅτι τοῦτο ἀποκλείει νὰ ἐπιβληθῇ μελλοντικῶς ἡ προσαύξησις τῶν τελῶν κατὰ τὰς ἑορτάς, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐφέτος ἔγινε μόνιμος. Ἀλλά, ἴσως θὰ ἦτο δυνατὸν ἕνα μέρος τῆς νέας ταύτης αὐξήσεως τῶν τελῶν νὰ ἐδίδετο χάριν τοῦ ἀντιφυματικοῦ ἀγῶνος, χωρὶς νὰ ἐπιβληθοῦν νέα γραμματόσημα ἔστω καὶ «προαιρετικά».

ΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΙ

Κοινὸν τηλεγράφημα ἀπέστειλαν, πρὸς τὸ ἐν Καΐρῳ συνερχόμενον ἀντιαποικιακὸν συνέδριον τῶν περιοχῶν Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, αἱ «νεολαῖαι» τῶν κομμάτων Φιλελευθέρων, Ἐπέκ, Δημοκρατικοῦ, Ἀγροτικοῦ, Προοδευτικοῦ, Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως καὶ τῆς Ἐδά. Μόνον ἡ νεολαία τῆς Ἐρὲ δὲν μετέσχεν εἰς τό... μέτωπον. Ἐπρόκειτο περὶ τηλεγραφήματος συμπαραστάσεως εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Κυπρίων, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν διαφωνίαν ἐπὶ τῆς οὐσίας. Ἐὰν ἡ νεολαία τῆς Ἐρὲ δὲν ἐδέχθη νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐνιαῖον τηλεγράφημα, θὰ τὸ ἔπραξεν ἀπὸ αὐστηροτέραν πειθαρχίαν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ... ἠλικιωμένου κόμματος (ἄν καὶ ὑπάρχουν «νεολαῖοι» ὑπερβάντες τὸ 50ὸν), ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας νεολαίας δὲν ἀκολουθεῖται οὐστηρῶς ἡ πολιτικὴ τῶν ἠλικιωμένων καί... τὰ παιδία κάμνει μέτωπον.

ΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

ΕΠΗΛΘΕ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΣ ΑΠΟΨΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΠΟΝΟΥΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Η ΑΓΚΥΡΑ ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΡΙΜΕΡΗ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

ΖΥΡΙΧΗ. Ἡ χθεσινὴ σύσκεψις τῶν πρωθυπουργῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἡ τετάρτη κατὰ σειρὰν ἀνεβλήθη διὰ τὴν ὀγδόην ὥραν Γκρήνουϊτς. Κύκλοι τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας ἐδήλουν ὅτι αἱ ἀπόψεις τῶν κ. κ. Καραμανλῆ καὶ Μεντερὲς ἔχουν προσεγγίσει σημαντικῶς μεταξύ των καὶ ὅτι διεπιστώθη μεγάλο ἀπόθεμα καλῆς θελήσεως ἐκ μέρους ἀμφοτέρων καὶ ἀληθὴς ἐπιθυμία διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἑνὸς διακανονισμοῦ.

Ἡ ἀναβολὴ τῆς συναντήσεως κατέστη ἀπαραίτητος διὰ νὰ δοθῇ χρόνος εἰς τοὺς δύο ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ ἐνημερώσουν τοὺς πρωθυπουργούς των ἐπὶ τῆς πρωϊνῆς συνομιλίας των.

ΖΥΡΙΧΗ. Ὁ ἐν Ἀγκύρᾳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Πεσμαζόγλου ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ἐνταῦθα διὰ τὰς συνομιλίας ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ συνομιλίαι ἐξελίσσονται καλῶς.

Ὁ κ. Πεσμαζόγλου προσέθεσεν ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος εἶναι ἀπησχολημένοι μὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκθέσεώς των πρὸς τοὺς δύο πρωθυπουργούς.

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ εἶναι καθαρῶς τεχνικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ σύνταξίς της ἀπαιτεῖ χρόνον.

ΠΑΡΙΣΙ. Τηλεγραφήματα ἐκ Ζυρίχης